

13 Σεπτεμβρίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στές]

ΕΙΡΗΝΗ Κ. ΚΑΚΟΥΛΛΟΥ,

Εφεσείουσα,

v.

ΙΟΥΔΑΝΗ ΣΑΒΒΙΔΗ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Εφεσβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8851)

Αποφάσεις και Διατάγματα — Διόρθωση διατάγματος — Γίνεται με αίτηση στην αγωγή στην οποία εκδόθηκε δυνάμει της Δ.25 θ.4 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας και των Συμφυών Εξουσιών του Δικαστηρίου και όχι με νέα αγωγή.

5

Η εφεσείουσα - ενάγουσα, καταχώρισε αγωγή στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας με την οποία ζητούσε ακύρωση απόφασης που είχε εκδοθεί σε προηγούμενη αγωγή της εναντίον των ιδίων εναγομένων αλλά, κατά τους ισχυρισμούς της, στη συνέχεια αλλοιώθηκε κατά τρόπο που να μη περιέχει τον πραγματικό συμβιβασμό μεταξύ των διαδίκων.

10

Η αγωγή εναντίον των εναγομένων 3 αποσύρθηκε. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, απόρριψε την αγωγή με έξοδα. Η εφεσείουσα - ενάγουσα εφεσίβαλε την απόφαση.

15

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Η βούληση των διαδίκων είχε εκφραστεί ευκρινώς ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου και η οποιαδήποτε διόρθωση του εκδοθέντος διατάγματος έπρεπε να επιδιωχθεί μέσα στα πλαίσια της πρώτης αγωγής με αίτηση για διόρθωση βασισμένη στη Δ.25 θ.4 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας και στις Συμφυείς Εξουσίες του Δικαστηρίου και όχι με ξεχωριστή αγωγή για ακύρωσή του, όπως με την υπό κρίση αγωγή και την παρούσα έφεση.

20

25

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Αναφερόμενη υπόθεση:

Παπαχριστοφόρου ν. Χαραλάμπους (1991) 1 Α.Α.Δ. 906.

Έφεση.

5

Έφεση από την ενάγουσα κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Φωτίου, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 6.11.92 (Αρ. Αγ. 5645/88) με την οποία απορρίφθηκε αξίωσή της για ακύρωση απόφασης που δόθηκε εκ συμφώνου σε προηγούμενη αγωγή μεταξύ της και των εναγομένων. 10

Δ. Λαμπίδης, για την Εφεσείουσα.

Α. Παντελίδης, για τους Εφεσίβλητους 1 και 2.

15

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Χρυσοστομής. 20

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Η εφεσείουσα-ενάγουσα με γραπτή συμφωνία ημερ. 8.3.86, πώλησε στον εφεσίβλητο-εναγόμενο 1 το 1/2 μερίδιο του κτήματός της με αρ. εγγραφής 3372 και τα 7/13 μερίδια του κτήματός της με αρ. εγγραφής Β407, του Φ/Σχ. ΧΧΧ42Ε1, τοποθεσία "Περβόλια" στην Ψημολόφου. Με άλλη γραπτή συμφωνία της ίδιας ημερομηνίας η εφεσείουσα πώλησε τα υπόλοιπα μερίδια των πιο πάνω κτημάτων της στην εφεσίβλητη-εναγόμενη 2 εταιρεία. Το τίμημα πωλήσεως και για τα δύο κτήματα ήταν το συνολικό ποσό των £20.000, ήτοι £11.500 αναφορικά με τον εφεσίβλητο 1 και £8.500 αναφορικά με την εφεσίβλητη 2. 25 30

Το τίμημα πωλήσεως θα έπρεπε να πληρωθεί μέχρι την 31.3.87, οπότε και θα γινόταν η μεταβίβαση των κτημάτων. Οι εφεσίβλητοι 1 και 2 με την υπογραφή των εν λόγω συμφωνιών έλαβαν κατοχή των κτημάτων. 35

Ακολούθως αναφύηκαν κάποια προβλήματα που αφορούσαν τη μεταβίβαση και την εκτέλεση των πιο πάνω συμβολαίων που οδήγησαν στην από μέρους της εφεσείουσας αποστολή επιστολής τερματισμού τους. 40

Σαν αποτέλεσμα, οι εφεσίβλητοι ήγειραν την αγωγή αρ. 6863/87 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας εναντίον της εφεσείου-

σας, με την οποία αξίωναν τις ακόλουθες θεραπείες:

- 5 “α) Δια διάταγμα διατάττον την εναγομένην εις επακριβή εκτέ-
λεσιν των δύο συμφωνιών αμφοτέρων ημερ. 8.3.86, αι
οποίαι υπεγράφησαν μεταξύ ενάγοντος και εναγομένης η
μία και ενάγοντος 2 και εναγομένης η άλλη και αι οποίαι
προνοούν, μεταξύ άλλων, δια την πώλησιν από την εναγο-
μένην εις τον ενάγοντα 1 των 7/3 μεριδίων ενός κτήματος
10 εις το χωρίον Ψημολόφου, υπ’ αρ. εγγρ. Β 406, Φυλ/Σχ.
XXX42E1, τεμ. 248 (Χωράφι) τοποθεσία Πετρώβλια, εκτά-
σεως 3 στρ. 2 πρ. και 1100 τ.π., και των 6/13 μεριδίων του
ιδίου κτήματος εις τον ενάγοντα 2 καθώς επίσης και μιας
ελιάς υπ’ αρ. εγγρ. Β407 εις τον ενάγοντα 1.
- 15 β) Διαξενκτικώς αποζημιώσεις ανερχομένης εις το ποσόν
των £14,450 διά τον ενάγοντα 1 και £9.950 δια τον ενάγο-
ντα 2.
- 20 γ) Νόμιμον τόκον, και
δ) Έξοδα.”

25 Η εφεσείουσα καταχώρησε έκθεση υπεράσπισης και ανταπαί-
τησης στην οποία ζητούσε ακύρωση των δύο συμφωνιών και με-
ταξύ άλλων £500 υπόλοιπο του τιμήματος αγοράς των κτημάτων.
Η παράλληλη προβολή των δύο απαιτήσεων είναι αντιφατική, για-
τί ζητούσε ταυτόχρονα τόσο την ακύρωση όσο και την εφαρμογή
των συμφωνιών αυτών.

30 Στις 3.3.88 επετεύχθη συμβιβασμός της ως άνω αγωγής αρ.
6863/87, ο οποίος διατυπώθηκε ως ακολούθως:

35 “κ. Παντελίδης: Θα υπάρξει διάταγμα ως η παράγραφος (α)
του αιτητικού της αγωγής, δηλαδή, διάταγμα, με το οποίο δια-
τάσσεται η εναγόμενη να μεταβιβάσει το επίδικο κτήμα επ’ ονό-
ματι των εναγόντων σύμφωνα με τα μερίδια που λέγει μέσα η
παράγραφος I(α).

40 Αποσύρονται οι παράγραφοι (β) και (γ) και θα πληρώσουν
οι ενάγοντες στην εναγομένη £600.- έναντι των εξόδων.

κ. Κληρίδης: Συμφωνώ.

Δικαστήριο: Το Δικαστήριο αποφασίζει εκ συμφώνου όπως

διατάξει την εναγόμενη ως η παράγραφος 1(α) της Εκθέσεως Απαιτήσεως, δηλαδή, να μεταβιβάσει την περιουσία με τα μερίδια πάνω στους ενάγοντες.

Οι ενάγοντες θα πληρώσουν £600.- έναντι των εξόδων. 5

Η Ανταπαίτηση απορρίπτεται χωρίς διάταγμα ως προς τα έξοδα και όλα τα προηγούμενα διατάγματα ως προς τα έξοδα ακυρώνονται.”

10

Ακολούθως οι εφεσίβλητοι 1 και 2 παρουσίασαν το διάταγμα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στο Κτηματολόγιο και ενεγράφησαν ιδιοκτήτες των κτημάτων.

Είναι η θέση της εφεσείουσας ότι οι εφεσίβλητοι 1 και 2 αλλοίωσαν την εκ συμφώνου απόφαση της 3.3.88 και πέτυχαν τη μεταβίβαση των κτημάτων επ' ονόματί τους. Γι' αυτό το λόγο η εφεσείουσα στις 17.3.88 καταχώρησε την πολιτική έφεση 7592 στην αγωγή αρ 6863/87, την οποία όμως απέσυρε στις 21.7.88, για να ακολουθήσει όπως δηλώθηκε άλλη διαδικασία. 20

Στη συνέχεια η εφεσείουσα ήγειρε την αγωγή 4036/88 στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, η οποία όμως αποσύρθηκε άνευ βλάβης των δικαιωμάτων της εφεσείουσας, με έξοδα εναντίον της και ακολούθησε η καταχώρηση της υπό κρίση αγωγής αρ. 5645/88 και πάλιν στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, με την οποία η εφεσείουσα αξιούσε τις ακόλουθες θεραπείες στην οπισθογράφιση της απαίτησής της στο Κλητήριο Ένταλμα: 25

“Α. Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι αι γραπταί συμβάσεις αι υπογραφείσαι υπό της εναγούσης και των εναγομένων 1 και 2 την 8.3.1986 δυνάμει των οποίων οι εναγόμενοι 1 και 2 ήγειραν εναντίον της εναγούσης την αγωγήν Ε.Δ. Λευκωσίας αρ. 6863/87 ήσαν εξ υπαρχής παράνομα ως αφορώσαι πράξεις παρανόμους ή και άλλως πως. 30
35

Β. Διάταγμα του Δικαστηρίου διατάττον την ακύρωσιν και/ή παραμερισμόν της απόφασης και/ή διαταγής του Δικαστηρίου την ληφθείσαν υπό των εναγομένων 1 και 2 την 3.3.1988 και/ή ως ληφθείσα υπό συνθήκας παρανομίας, και/ή επί το ότι κατέστησε άκυρον τον συμβιβασμόν που εγένετο εξωδίκως μεταξύ εναγούσης και εναγομένων 1 και 2 και εδηλώθη και κατεγράφη υπό της στενογράφου του Δικαστηρίου την 3.3.88 εις την ρηθείσαν αγωγήν και/ή ως αύ- 40

τη δοθείσα πέραν δικαιοδοσίας και/ή εξουσίας και/ή καθ' υπέρβασιν και/ή παράβασιν του νόμου και/ή ως δοθείσα επί ανυπότακτου αγωγής ή και άλλως πως.

- 5 Γ. Διάταγμα του Δικαστηρίου διατάττον τον Διευθυντήν του Κτηματολογίου και/ή τον αρμόδιον υπάλληλον να ακυρώ-
ση πάσαν εγγραφὴν γενομένην δυνάμει της ως άνω παρα-
νόμου αποφάσεως ημερ. 3.3.88 επ' ονόματι του εναγομέ-
νου 1 και εναγομένου 2 αντιστοίχως επί των κτημάτων της
10 εναγούσης περιεχομένων και/ή περιγραφομένων εις τας
ρηθείσας παρανόμους συμβάσεις ήτοι Χωρίον Ψημολό-
φου αρ. εγγραφής Β406 Φυλ/Σχεδ. ΧΧΧ 42 Ε1 τεμάχιον
248 και αρ. εγγραφής Β407 και αρ. εγγραφής Β372 τεμά-
χιον 231 και επανεγραφὴν τούτων επ' ονόματι της εναγού-
15 σης.”

Οι συμβάσεις αυτές αποτέλεσαν το αντικείμενο της πρώτης
αγωγής αρ. 6863/87, με τη λήξη της οποίας με τον δηλωθέντα συμ-
βιβασμό και την έκδοση της απόφασης του Δικαστηρίου, η εγκυ-
20 ρότητά τους κατέστη θέμα δεδικασμένο και επομένως υπήρχε κώ-
λυμα έγερσης νέας αγωγής με το ίδιο αντικείμενο.

Πέραν τούτου, στην Έκθεση Απαιτήσεως οι αξιώσεις άλλαξαν.
Οι θεραπείες που ζητήθηκαν είναι οι ακόλουθες:

25 “Α. Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η απόφαση ημερομηνίας
3/3/88 η εκδοθείσα και ληφθείσα υπό των Εναγομένων 1
και 2 και εκτελεσθείσα υπ' αυτών και του Εναγομένου 3
ήτο εξ υπαρχής και είναι νομικώς άκυρος και νομικώς
30 ανεπίτρεπτη προς εκτέλεσιν.

Β. Διάταγμα του Δικαστηρίου ακυρούν την εγγραφὴν και με-
ταβίβασιν και εγγραφὴν επ' ονόματι του Εναγομένου 1 του
κτηματος αρ. εγγραφής Β407, των 7/13 μεριδίων επί του
35 κτηματος αρ. εγγραφής Β406 και του 1/2 μεριδίου, επί του
κτηματος αρ. εγγραφής Β372, των 6/13 μεριδίων επ' ονό-
ματι των Εναγομένων 2 του ιδίου κτηματος αρ. εγγραφής
Β406 και του 1/2 μεριδίου επί του κτηματος αρ. εγγραφής
Β372 απάντων εις Ψημολόφου και διατάττον την επανα-
40 γραφή των άνω περιγραφομένων κτημάτων επ' ονόματι
της Εναγούσης.

Γ. Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι οι Εναγόμενοι είναι υπό-
χρεοι να καταβάλουν αποζημιώσεις εις την Ενάγουσαν,

και ότι οι Εναγόμενοι 1 και 2 πέραν της υποχρεώσεως των δια καταβολήν αποζημιώσεων, ένεκα της υπ' αυτών παρανόμου εκτελέσεως της ρηθείσης αποφάσεως δεν δικαιούνται στην επανάκτησιν οιοδήποτε ποσού το οποίο καταβυαλον εις την Ενάγουσα δυνάμει των ρηθέντων ακύρων συμφωνιών και/ή ένεκα των ανωτέρω δολίων πράξεων των." 5

Η υπό κρίση αγωγή αρχικά στρεφόταν και εναντίον του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, εναγόμενου 3, τελικά όμως αποσύρθηκε εναντίον του και η αντιδικία περιορίστηκε μεταξύ των διαδίκων. 10

Η παρούσα έφεση στρέφεται εναντίον της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου ημερ. 6.11.92, με την οποία απορρίφθηκε η ως άνω αγωγή της εφεσείουσας με έξοδα εις βάρος της. 15

Ο κυριότερος λόγος της έφεσης που αναπτύχθηκε ενώπιόν μας από το δικηγόρο της εφεσείουσας αφορά το θέμα της αλλοίωσης της εκ συμφώνου απόφασης στην αγωγή αρ. 6863/87 που κατέστη επίδικο θέμα στην υπό κρίση αγωγή αρ. 5645/88. Ούτε πρωτόδικα ούτε ενώπιόν μας κατατέθηκε οτιδήποτε που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τον παραμερισμό της εκ συμφώνου απόφασης της 3.3.88 όπως εκδόθηκε πριν από την τροποποίησή της. Τουναντίον, η συζήτηση ενώπιόν μας επικεντρώθηκε στην τροποποίηση του διατάγματος της 3.3.88, που είναι και το μόνο θέμα ενώπιόν μας. 20 25

Είναι η θέση του δικηγόρου της εφεσείουσας πως με το συμβιβασμό που επιτεύχθηκε στις 3.3.88, εκδόθηκε εκ συμφώνου διάταγμα με το οποίο η εφεσείουσα διατάσσεται να μεταβιβάσει τα κτήματά της, ως η παράγραφος (α) του αιτητικού της αγωγής εκείνης. Παρά ταύτα, είναι ο ισχυρισμός του ότι το διάταγμα αυτό αλλοιώθηκε, γιατί το Κτηματολόγιο δεν μεταβίβαζε τα κτήματα - όπως ήταν διατυπωμένο το διάταγμα - στην απουσία της Εφεσείουσας και έτσι τροποποιήθηκε, κατά τρόπο που να διατάσσεται απρόσωπα η μεταβίβαση των κτημάτων αυτών. Έτσι το Κτηματολόγιο μπόρεσε από μόνο του στην απουσία της εφεσείουσας, να προβεί στη μεταβίβαση των κτημάτων. Είναι ακόμα η εισήγησή του πως η τροποποίηση αυτή ήταν σημαντική, αφού διαφοροποίησε τα δικαιώματα της ενάγουσας και ισχυρίστηκε ότι δεν έγινε οποιαδήποτε προς τούτο κοινή αίτηση προς το Δικαστήριο, όπως ανέφερε το πρωτόδικο Δικαστήριο στην απόφασή του. Αυτή η τροποποίηση, είτε, που δεν ήταν διόρθωση γραμματικού λάθους, δεν μπορούσε να γίνει με αίτηση προς το Δικαστήριο, ούτε με έφεση, αλ- 30 40

λά μόνο με νέα αγωγή.

Όσον αφορά το θέμα της διαφοροποίησης του διατάγματος αυτού, το πρωτόδικο Δικαστήριο ανέφερε τα ακόλουθα στις σελ. 14 και 15 της απόφασής του:

“Όσον αφορά το παράπονο της ενάγουσας, ότι οι εναγόμενοι και/ή το πρωτόδικο Δικαστήριο αλλοίωσαν την εκ συμφώνου απόφαση στην αγωγή 6863/87, από την ενώπιόν μου μαρτυρία, την οποία μάλιστα παρουσίασε η ίδια η ενάγουσα, δηλαδή το φάκελο της εν λόγω αγωγής (Τεκμήριο 1), φαίνεται ότι πράγματι υπήρξε διαφοροποίηση του διατάγματος αλλά αυτό έγινε από το ίδιο το Δικαστήριο με κοινή αίτηση των δύο συνηγόρων, και αυτό φαίνεται από σχετική επιστολή ημερομηνίας 18.4.1988 την οποία είχε στείλει ο τότε Πρόεδρος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας προς τον Αρχιπρωτοκολλητή του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο τούτο δεν ενεργεί σαν Εφετείο ούτως ώστε να ανατρέψει τα όσα αναφέρονται στην εν λόγω επιστολή. Αν η ενάγουσα ήταν της γνώμης ότι το Πρωτόδικο Δικαστήριο κακώς τροποποίησε το διάταγμα, τότε όφειλε να προωθήσει την έφεση 7592 που είχε καταχωρήσει. Γι’ αυτό, ο εν λόγω ισχυρισμός της περί παράνομης αλλοίωσης της απόφασης δεν πρέπει να ευσταθεί.”

Το ότι διαφοροποιήθηκε το διάταγμα για να επιτευχθεί η μεταβίβαση των κτημάτων αποτελεί κοινό έδαφος. Οι διάδικοι δεν γνωρίζουν την διαδικασία που ακολουθήθηκε, ούτε έγινε οποιοδήποτε πρακτικό σχετικά με την τροποποίησή του. Όμως το τι φαίνεται στο φάκελο της αγωγής αρ. 5645/88, είναι πως το αρχικό διάταγμα τροποποιήθηκε ιδιοχείρως από τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου δια της διαγραφής ορισμένων φράσεων και της εγγραφής άλλων, έτσι που να συνάδει με το δεύτερο διάταγμα που συντάχθηκε και έχει ως ακολούθως:

“κ. Παντελίδης: Θα υπάρχει διάταγμα ως η παράγραφος (α) του αιτητικού της αγωγής, δηλαδή, διάταγμα, με το οποίο διατάσσεται η εγγραφή του επιδικίου κτήματος επ’ ονόματι των εναγόντων σύμφωνα με τα μερίδια που λέγει μέσα η παράγραφος Ι(α).

Αποσύρονται οι παράγραφοι (β) και (γ) και θα πληρώσουν οι εναγόντες στην εναγομένη £600.- έναντι των εξόδων.

κ. Κληρίδης: Συμφωνώ.

Δικαστήριο: Το Δικαστήριο αποφασίζει εκ συμφώνου όπως διατάξει την εγγραφή της περιουσίας με τα μερίδια πάνω στους ενάγοντες ως η παράγραφος Ι(α) της Εκθέσεως Απαιτήσεως.

Οι ενάγοντες θα πληρώσουν £600.- έναντι των εξόδων. 5

Η Ανταπαίτηση απορρίπτεται χωρίς διάταγμα ως προς τα έξοδα και όλα τα προηγούμενα διατάγματα ως προς τα έξοδα ακυρώνονται.”

10

· Πέραν των πιο πάνω αναφερθέντων, όπως ανέφερε και το Πρωτόδικο Δικαστήριο, υπάρχει η επιστολή του Προέδρου του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερ. 18.4.88 προς τον Αρχιπρωτοκολλητή του Ανωτάτου Δικαστηρίου, που είναι σχετική με το θέμα αυτό και στην οποία δίδεται εξήγηση ως προς τον τρόπο που έγινε η διαφοροποίηση του διατάγματος. Το σχετικό απόσπασμα από την επιστολή αυτή έχει ως ακολούθως:

15

“Σε δύο τρεις μέρες όμως οι δικηγόροι με πληροφόρησαν πως έκαμαν λάθος εις την διατύπωση του συμβιβασμού και πως το Κτηματολόγιο προτιμούσε όπως η εναγομένη διαταχθεί να “εγγράψει” το επίδικο κτήμα επ’ ονόματι των εναγόντων και όχι να “μεταβιβάσει”. Προσωπικά δεν βλέπω ποια είναι η διαφορά αλλά εφόσον τόσον ο κ. Παντελίδης όσο και ο κ. Κληρίδης συμφωνούσαν πως η ουσία της συμφωνίας ήτο αυτή, δηλαδή οι ενάγοντες να καταστούν οι εγγεγραμμένοι ιδιοκτήτες του επίδικου κτήματος και ότι η ουσία της όλης συμφωνίας και ο συμβιβασμός στο Δικαστήριο ήτο η “ειδική εκτέλεση” και αφού και οι δύο δικηγόροι συμφώνησαν στην αντικατάσταση της λέξεως “μεταβιβάσει” με την λέξη “εγγράψει”, θεώρησα πως δεν υπήρχε καμιά δυσκολία ώστε να διορθωθεί η δήλωση και να διαβάζεται πως “η εναγομένη” διατάσσεται “να εγγράψει” και όχι “να μεταβιβάσει”. Αυτό έγινε με την παράκληση και την σύμφωνο γνώμη και των δύο δικηγόρων.”

20

25

30

35

Οι διευκρινίσεις που δόθηκαν ενώπιόν μας για το θέμα αυτό από τον κ. Παντελίδη, δικηγόρο των εφεσιβλήτων, είναι ότι πράγματι έγινε η διόρθωση του διατάγματος, γιατί τα κτήματα σύμφωνα με το Κτηματολόγιο, δεν μπορούσαν να μεταβιβασθούν όπως διατυπώθηκε το διάταγμα. Γι’ αυτό το λόγο γύρισε πίσω στο Δικαστήριο την ίδια μέρα που εκδόθηκε το διάταγμα, το ανέφερε στους δύο δικηγόρους της εφεσείδουσας και ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου πρόσθεσε τις λέξεις “και να εγγράψει” και έτσι επετεύχθη η μεταβίβαση. Η διόρθωση αυτή χαρακτηρίστηκε από το δικηγόρο

40

των εφεσβλήτων σαν γραμματικό λάθος.

Είναι γεγονός που διαπιστώνεται από το φάκελο της υπόθεσης, πως δεν έγινε αίτηση για τροποποίηση του πρώτου διατάγματος. Στο φάκελο αυτό υπάρχει το πρακτικό του συμβιβασμού βάσει του 5 οποίου εκδόθηκε το πρώτο διάταγμα, καθώς επίσης και το δεύτερο διάταγμα που διαφέρει από το πρώτο και για το οποίο δεν υπάρχει οποιοδήποτε πρακτικό που να δικαιολογεί την τροποποίησή του, η οποία δεν έγινε την ίδια ημέρα αλλά αργότερα. Η μεταβίβαση των κτημάτων της εφεσείουσας επετεύχθη με το τροποποιημένο διάταγμα. 10

Το ερώτημα που προκύπτει στην υπό κρίση έφεση είναι κατά πόσον η εφεσείουσα ενήργησε ορθά με το να καταχωρήσει την 15 αγωγή αρ. 5645/88 και να ζητά, μεταξύ άλλων, την ακύρωση του διατάγματος της 3.3.88.

Στην πολιτική έφεση **Παπαχριστοφόρου ν. Χαράλαμπος** (1991) 1 Α.Α.Δ. 906, το Ανώτατο Δικαστήριο αντιμετώπισε το ίδιο με την παρούσα έφεση θέμα. Οι διάδικοι στην υπόθεση εκείνη είχαν δηλώσει στο Δικαστήριο συμβιβασμό των διαφορών τους και 20 ακολούθως οι εφεσείοντες επεδίωξαν την ακύρωση του συμβιβασμού με αγωγή, όπως συμβαίνει και στην υπό κρίση περίπτωση, επικαλούμενοι σειρά λόγων. Η αγωγή τους απορρίφθηκε και εφεσίβησαν την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Ένας από 25 τους λόγους για τους οποίους σύμφωνα με τους εφεσείοντες στην υπόθεση εκείνη έπρεπε να παραμεριστεί η πρωτόδικη απόφαση και να ακυρωθεί ο συμβιβασμός, ήταν ο ισχυρισμός πως η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου όπως είχε καταγραφεί αλλά και 30 όπως συντάχθηκε, δεν ήταν σύμφωνη με το συμβιβασμό. Για το θέμα αυτό και παράλληλα για το θέμα της μη επίδοσης της απόφασης στην πρώτη εφεσείουσα, ο αδελφός Δικαστής Κωνσταντινίδης που εξέδωσε την απόφαση του Εφετείου, ανέφερε τα ακόλουθα στη σελ. 911:

35
40
“Ούτε το ένα ούτε το άλλο είναι λόγος για τον οποίο θα μπορούσε να ακυρωθεί ο συμβιβασμός των διαδίκων. Αυτά δεν έχουν σχέση ούτε αναφέρονται στον ίδιο το συμβιβασμό. Η κατ’ ισχυρισμό μη επίδοση των διαταγμάτων που ενσωματώνονται στην απόφαση θα μπορούσε να είχε σημασία μόνο σε σχέση με όσα θα αφορούσαν την εκτέλεσή τους. Από την άλλη, με δοσμένες τις δηλώσεις των διαδίκων και επομένως με προσδιορισμένο το αποτέλεσμα που θέλησαν, τυχόν παρέκκλιση στη διατύπωση της απόφασης και των διαταγμάτων που εκδόθηκαν

ως ενσωματώνοντας τες είτε στο πρακτικό του Δικαστηρίου είτε αργότερα κατά τη σύνταξή τους, είναι ζήτημα παρεπόμενο. Η θεραπεία του ενδεχόμενου λάθους θα έπρεπε να είχε αναζητηθεί στα πλαίσια της αγωγής εκείνης με κατάλληλο διαδικαστικό διάβημα και με στόχο, όχι βέβαια την ακύρωση του συμβιβασμού όπως δεσμευτικά τον δήλωσαν οι διάδικοι αλλά τη σωστή απόδοσή του. Η Δ.25 θ.4 των Κανονισμών περί Πολιτικής Δικονομίας και οι συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου θα μπορούσαν να είχαν προσφέρει τη διέξοδο (Βλ. Annual Practice 1958 σελ. 633 κ.επ. *Ορφανίδης ν. Μιχαηλίδης* (1968) 1 Α.Α.Δ. 10 295 και *Katarina Shipping ν. Ship "Poly"* (1978) 1 C.L.R. 486.)

Ακολουθώντας την πιο πάνω απόφαση, καταλήγουμε και εμείς στο ίδιο αποτέλεσμα. Οι διάδικοι στην αγωγή αρ. 6863/87 εξέφρασαν μέσω των δικηγόρων τους τη βούλησή τους να συμβιβασθούν και οι όροι του συμβιβασμού διατυπώθηκαν ευκρινώς από τους δικηγόρους τους στο Δικαστήριο. Η εκ συμφώνου απόφαση αρχικά συντάχθηκε ορθά από το Δικαστήριο και εξέφραζε την πραγματική βούληση των διαδίκων όπως αυτή διατυπώθηκε από τους δικηγόρους τους. Αργότερα συντάχθηκε το τροποποιημένο διάταγμα της 3.3.88 κατά τρόπο παράτυπο και λανθασμένο. Επειδή όμως η βούληση των διαδίκων είχε εκφραστεί ευκρινώς ενώπιον του Δικαστηρίου, η διόρθωσή του τροποποιημένου διατάγματος έπρεπε να επιδιωχθεί μέσα στα πλαίσια της αγωγής αρ. 6863/87 με αίτηση για διόρθωσή του βασισμένη στην Δ.25 θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και τις συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου και όχι με αγωγή για την ακύρωσή του, όπως επιδιώχθηκε με την υπό κρίση αγωγή και την παρούσα έφεση. Ενόψει της διαπίστωσης μας αυτής, διευκρινίζουμε ότι δεν θα διερευνήσουμε ούτε θα προβούμε σε πρόγνωση της τύχης της αίτησης για διόρθωση της τροποποίησης. 20 25 30

Κατά συνέπεια, η έφεση θα πρέπει να απορριφθεί. Παρόλα αυτά θα απαντήσουμε και τους άλλους λόγους που αναπτύχθηκαν ενώπιόν μας από τους δικηγόρους των διαδίκων. 35

Ο δικηγόρος της εφεσείουσας εισηγήθηκε πως το πρωτόδικο Δικαστήριο ενήργησε χωρίς να έχει ενώπιόν του σαν τεκμήρια τα πωλητήρια έγγραφα και συνεπώς δεν υπήρχε το αναγκαίο υπόβαθρο πάνω στο οποίο το πρωτόδικο Δικαστήριο βάσισε την απόφασή του. Παρόλο που δεν βλέπουμε πως βοηθά την υπόθεση της εφεσείουσας η εισήγηση αυτή, εντούτοις θα περιοριστούμε μόνο να πούμε απλά πως ούτε ο λόγος αυτός ευσταθεί, γιατί το περιεχόμενο των συμφωνιών ήταν παραδεκτό και από τις δύο πλευρές. Συ- 40

νεπώς, η παράλειψη παρουσίασης των εγγράφων δεν δημιουργεί το πρόβλημα που εισηγείται ο δικηγόρος της εφεσείουσας.

5 Ο δικηγόρος των εφεσιβλήτων αντικρούοντας τους ισχυρισμούς της δικηγόρου της εφεσείουσας, προχώρησε και ανέφερε πως η εφεσείουσα με την απόσυρση της έφεσης 7592 στην αγωγή 6863/87 και ακολούθως με την απόσυρση της αγωγής 4036/88, για τα ίδια θέματα, εμποδίζεται να προχωρήσει με την υπό κρίση διαδικασία λόγω δεδικασμένου.

10

Το θέμα αυτό το ήγειρε ο δικηγόρος των εφεσιβλήτων τόσο στην έκθεση υπεράσπισης όσο και στην ακροαματική διαδικασία, αλλά το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν αποφάσισε το θέμα αυτό. Παρά ταύτα δεν θα ασχοληθούμε με αυτό το λόγο, γιατί οι εφεσίβλητοι δεν καταχώρησαν αντέφεση.

15

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εις βάρος της εφεσείουσας.

20

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.